

Arrest

nr. 105 735 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Togolese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 waarbij de aanvraag om verlenging van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geweigerd wordt, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 december 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE TRUSTENBERG, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2006 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Op 7 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Tegen deze beslissing

diende verzoekster een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 31 juli 2006 besloot het CGVS dat bijkomend onderzoek diende te worden gevoerd.

Op 17 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 26 november 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 1 oktober 2009 werd verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van een jaar.

Op 29 oktober 2010 werd het verblijfsrecht van verzoekster verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 28 november 2011 werd het verblijfsrecht van verzoekster een tweede maal verlengd, voor de duur van 12 maanden.

Op 5 november 2012 adviseerde de arts-adviseur dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar meer is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Op 19 november 2012 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat het verblijfsrecht van verzoekster niet langer mocht verlengd worden. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat,- overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31705/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 17/07/2008. Dat dit verzoek door onze diensten op 01/10/2008 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Overwegende dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek onze arts-adviseur concludeerde (zie gesloten omslag): ‘Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 25 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren een enig middel aan, bestaande uit twee onderdelen. In het eerste onderdeel voeren ze de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, § 1, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur: de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en het nauwkeurigheidsgeginsel. Ze voeren tevens manifeste waarderingsfouten en fouten in de motivering aan. In het tweede onderdeel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsgeginsel, opnieuw van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, § 1, 1ste alinea en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Ze voeren ook opnieuw een gebrekkige motivering aan.

Verzoekers lichten het eerste onderdeel van hun enig middel toe als volgt:

"Overwegende dat tegenpartij zijn beslissing motiveert op basis van een stereotiepe typeargumentering, die niet de elementen van de zaak herneemt en niet beantwoordt aan een motivering die aan de wettelijke vereisten van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve akten voldoet;

Da[ar] de beslissing genomen door de tegenpartij op geen enkele manier geïndividualiseerd is. Op geen enkel moment verwijst de beslissing aan (sic) de ziekte waaraan verzoekster lijdt. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar een medisch advies van de geneesheer van DVZ maar herneemt geen enkele feitelijke overweging; Dat het nochtans is beslist geworden door de Raad van State dat « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption, que, cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce (Raad van State, arrest n° 185.724 van 19 augustus 2008 ; AR : A.179.818/29.933) , (vrije vertaling : volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve akten, dient de motivering waaraan elke administratieve akte moet voldoen te bestaan uit het aangeven, in de akte, van de rechts- en feitelijke overwegingen die zijn aanneming hebben bepaald; dat deze motivering adequaat moet zijn, te weten exact, compleet en eigen aan de onderhavige zaak » Dat de motivering onvoldoende en onjuist is aangezien ze geen enkele element inhoudt aangaande de persoonlijke of medische situatie van verzoekster, geen enkele precisering op de aard van de ziekte of zijn graad van ernstigheid (sic) wordt vermeld, noch over de toegang tot behandeling in het herkomstland van verzoekster; Dat zulke motivering onvoldoende is. De verplichting tot formele motivering houdt immers de verplichting in tot het informeren van de verzoeker over de redenen die de bestreden akte hebben bepaald.

Bijgevolg, dient de beslissing op een duidelijke en eenduidige wijze de redenering van zijn auteur naar voren te brengen teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording van deze te begrijpen. Echter laat in casu door een danig stereotiepe motivering, de bestreden beslissing op geen enkele manier toe aan verzoeker om te begrijpen waarom tegenpartij een beslissing tot verwerping van de aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft genomen, ingediend op basis van artikel 9ter, Dat om die reden het past om de bestreden beslissing te annuleren wegens schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve akte, wegens een manifeste waarderingsfout en een fout in de motivering;

Overwegende dat per brief van 28/11/2011, de tegenpartij de hernieuwing van haar verblijfstitel voorlegt op voorwaarde dat deze laatste "schriftelijk uitgenodigd worden door de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken voor een medische herevaluatie. Deze uitnodiging zal de neer te leggen bewijsstukken vermelden waarvan betrokkene voorzien zal moet zijn" ;

Dat behoudens vergissing, verzoekster deze uitnodiging nooit ontvangen heeft van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken ; Deze laatste is dus niet in staat geweest de medische situatie van verzoekster te herevalueren en men begrijpt niet op welke analyse de weigering tot hernieuwing van de verblijfstitel van verzoekers zich baseert; Dat tegenpartij door het niet respecteren van de principes die ze zelf uitvaardigt en door het niet onderwerpen van de hernieuwing van de verblijfstitel van verzoekster aan haar eigen voorwaarden de algemene principes van behoorlijk bestuur miskent en het artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 ;

Overwegende dat de tegenpartij haar beslissing motiveert door te verwijzen naar het medische advies bij de beslissing gevoegd (medisch advies die beschouwd als deel uitmakend van de bestreden beslissing eveneens bestreden is) (stuk 5) ; Dat bij het lezen van dit medisch verslag, men constateert dat tegenpartij [van oordeel is] dat een adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland van verzoekster:

Dat tegenpartij de hernieuwing van de verblijfstitel van verzoekster nooit aan gelijk welk bewijs van de onmogelijkheid van deze laatste om werk te vinden in haar land van herkomst heeft onderworpen ; . Dat dit medisch advies zich beperkt tot het constateren dat verzoekster « kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen » Dat de enige voorwaarden vanwaar melding wordt gemaakt door tegenpartij bij de voorgaande hernieuwingen van verblijfstitel zijn:

Per brief van 1/10/2009 (stuk 2) :

- o Een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling, tenzij de betrokkene arbeidsongeschikt is, welk aangetoond wordt d.m.v een medische getuigschrift*
- o Een recent medisch getuigschrift dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door de geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert*
- o Een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocumenten*

Per brief van 29/10/2010 (stuk 3) :

- o Een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling, tenzij de betrokkene arbeidsongeschikt is, welk aangetoond wordt d.m.v een medische getuigschrift*
- o Een recent medisch getuigschrift dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door de geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert*

Per brief van 28/11/2011 (stuk 4);

- o schriftelijk uitgenodigd worden door de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken voor een medische herevaluatie. Deze uitnodiging zal de neer te leggen bewijsstukken vermelden waarvan betrokkene voorzien zal moeten zijn";*
- o "de verlenging van de verblijfstitel zal afhankelijk zijn van het de advies van de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende deze medische herevaluatie en mag niet verlengd worden zonder voorafgaande schriftelijke instructies van de Medische Sectie van de Dienst Humanitaire Regularisaties";*
- o "een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort"*

Dat verzoekster bij elke hernieuwingsaanvraag de door tegenpartij gevraagde documenten heeft gevoegd; Dat ze met name ter ondersteuning van haar hernieuwingsaanvragen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (stuk 6), alsook bewijzen van verschillende opleidingen die ze heeft gevolgd voegt (stuk 7); Dat haar nooit is gevraagd elementen aan te brengen die de onmogelijkheid bewijzen voor verzoekster om in haar land van herkomst een werk te vinden ; Dat dit helemaal tegengesteld is aan het algemeen principe van rechtszekerheid en normvoorzienbaarheid, aan het principe van gewettigd vertrouwen te verstaan dat een administratie de gedragslijnen moet volgen die ze zichzelf heeft opgelegd,

Overwegende dat door niet te verduidelijken, en dat terwijl de feitelijke en juridische situatie niet zijn veranderd, waarom zij meerdere malen heeft besloten de verblijfstitel van verzoekster te vernieuwen om vervolgens te de hernieuwing van de verblijfstitel te weigeren, tegenpartij niet voldoende haar beslissing heeft gemotiveerd en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt;

Dat de motivering van de bestreden beslissing inderdaad niet toelaat om noch de redenering noch de gedragswijziging aangenomen door tegenpartij om de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging te weigeren te begrijpen ;

Dat een danige houding ingaat tegen artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve akten: de administratie verklaart niet het verschil in behandeling en

verklaart niet waarom in casu het past om de aanvraag te weigeren terwijl voorheen in hetzelfde geval enkele maanden voordien ze deze had aanvaard ;

Verzoekers lichten hun tweede onderdeel van het enig middel toe als volgt:

“Overwegende dat het medisch getuigschrift waarop tegenpartij zich baseert om haar beslissing tot weigering van de verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter zich beperkt tot de vaststelling dat verzoekster niet het bewijs aanbrengt in de onmogelijkheid te verkeren werk te vinden in haar herkomstland en dat ze dus niet aantoont dat verzoekster niet de middelen zou hebben om zichzelf een behandeling in Togo te betalen ; Dat dit medisch verslag zich beperkt tot de vaststelling van een vermeende toegankelijkheid voor verzoekster tot een behandeling in haar herkomstland maar maakt nergens gewag van het feit of de aandoening van verzoekster een vitaal risico inhoudt gezien de kritieke staat of het vergevorderde stadium van de ziekte. Tegenpartij miskent het artikel 9 ter §1er. alinea 1 door een restrictieve definitie van deze wettelijke bepaling aan te nemen ,

Dat het medisch verslag noch van de directe dreiging voor het leven van verzoekster spreekt, en niet aantoont in wat het medische verslag dat is neergelegd ter ondersteuning van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging wegens medische redenen geen risico zou vormen voor de fysieke integriteit en een reëel risico voor een onmenselijke of ontorende behandeling ;

Dat het medisch rapport overigens niet bepaalt of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico voor haar leven of haar fysieke integriteit inhoudt en of ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor onmenselijke en ontorende behandeling inhoudt; Dat de adviserende geneesheer niet het de bepalingen van artikel 9ter van de voornoemde wet heeft gerespecteerd. Op basis van het medisch verslag is het onmogelijk te bepalen of de adviserende geneesheer overgegaan is tot een gedetailleerde analyse om te zien of er een directe dreiging voor het leven van de betrokken persoon is, of de gezondheidstoestand van de persoon kritiek is en of het stadium van de ziekte vergevorderd was ;

Dat doordat de adviserende geneesheer niet is kunnen overgaan tot zulke analyse, men moeilijk begrijpt hoe tegenpartij tot de conclusie in de betrokken beslissing is kunnen komen dat « dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen niet langer blijkt dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of - vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoontelijke verblijft”

Dat het duidelijk vaststaat dat die adviserende geneesheer niet de volledige controle heeft uitgevoerd die het voornoemde artikel 9ter vereist aangezien het niet uit het verslag blijkt dat de adviserende geneesheer heeft onderzocht of de aandoening een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt of een reëel risico op onmenselijke en ontorende behandeling.

Dat de bestreden beslissing niet motiveert van waaruit er zou kunnen worden afgeleid dat het risico voor haar fysieke integriteit of het risico op een onmenselijke en ontorende behandeling of van een vitaal risico afwezig zou zijn ; Dat tegenpartij het principe van een goede motivering van administratieve akten miskent en zich niet uitspreekt over alle elementen van de zaak ;

Dat deze beslissing geannuleerd dient te worden ;

Overwegende dat het medische verslag besluit dat "Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziekte op zondige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Dat het in geen enkel geval vaststaat dat verzoekster in haar herkomstland toegang tot een adequate behandeling kan hebben ;

Dat de adviserende geneesheer zelf besluit dat « er zijn geen elementen in het dossier die erop wijzen dat de betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong”.

Dat in dezelfde zin, het niet is vastgesteld dat verzoekster in haar herkomstland toegang zou hebben tot een aangepaste behandeling ;

Dat voorafgaandelijk, de aanvraag tot verblijfsmachtiging en haar hernieuwingen toegekend werden aangezien het was vastgesteld dat verzoekster geen toegang kon hebben tot een adequate behandeling in haar herkomstland ;

Dat het onderzoek van het dossier en zijn behandeling door de administratie een schending van het algemeen principe van goed bestuur en de zorgvuldigheidsplicht die aan de administratie oplegt om erover te waken, alvorens een beslissing uit te spreken, alle nuttige gegevens van de zaak te verzamelen en ze nauwgezet te onderzoeken, teneinde een beslissing te kunnen nemen met volledige

kennis van zaken (RvSt. 23 februari 1996, n058.328, Hadad); Dat dit algemeen beginsel van goed bestuur en de zorgvuldigheidsplicht vereist in andere woorden dat de administratie tot een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens in casu overgaat, alvorens een beslissing te nemen (RvSt. 31 mei 1979, n°19.671, S.A. Integan);

Dat een regel « aan de administratie oplegt een exacte kennis te hebben van de situaties waarvoor ze gevraagd wordt ze te regelen alvorens een beslissing te nemen » (RvSt., arrest n°19.218 van 27 oktober 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445);

Overwegende dat in een heel recent arrest van uw Jurisdictie, n°92258 van 27 november 2012, het herinnerd is geworden dat « en adoptant le libellé de l'article 9ter de la Loi, le Legislatateur a entendu astreindre la partie défenderesse a un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoquée par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie est tenue, le législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques » ;

(vrije vertaling: door de bepaling van artikel 9ter van de Wet aan te nemen heeft de Wetgever de verwerende partij willen dwingen tot een controle van de vermeende aandoeningen wat uitgebreider lijkt te zijn dan die die voortvloeit uit de rechtspraak die verwerende partij inroept Zo heeft de wetgever diverse specifieke hypothesen voorzien, eerder dan enkel en alleen te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM om de controle af te bakenen waartoe de partij gehouden is";

Dat het eveneens past om toe te lichten dat het ingeroepen risico niet noodzakelijk een vitaal risico moet zijn maar eveneens de mogelijkheid tot een indirect risico behelst (omwille van, bijvoorbeeld, het stopzetten van een behandeling in België en een terugkeer naar het thuisland);

Dat tegenpartij op zijn minst had moeten onderzoeken aan welk risico verzoekster onderworpen is en of dat risico wel of niet een onmenselijke of onterende behandeling inhoudt, een risico voor haar leven of haar fysieke integriteit;

Dat door dit te doen, tegenpartij haar motiveringsplicht schendt;"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Waar verzoekers stellen dat de beslissing op geen enkele wijze geïndividualiseerd is, op geen enkel moment verwijst naar de ziekte van verzoekster, zich beperkt tot het verwijzen naar een medisch advies van de arts-adviseur en geen enkele feitelijke overweging herneemt van het advies, wijst de Raad er op dat het advies van de arts-adviseur samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en dat dit advies zodoende geacht wordt integraal deel uit te maken van deze beslissing. Een eenvoudige lezing van dit advies van arts-adviseur toont aan dat er wel degelijk melding wordt gemaakt van de ziekte van verzoekster en dat de feitelijke overwegingen hierin op een omstandige wijze worden vermeld.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekers bespreken de motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering “afdoende” dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is daar op onvoldoende wijze is gemotiveerd waarom verweerder jarenlang de verblijfstitel heeft vernieuwd en dit nu weigert te doen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het KB van 17 mei 2007.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Artikel 9 van het KB 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 5 november 2012 te worden gelezen. Het medisch advies is, onder gesloten briefomslag, samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekende partijen.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die sinds het vorige advies aan het dossier werden toegevoegd:

- Medisch attest (15/03/2010) opgemaakt door dr. V, assistent infectieziekten, waaruit blijkt dat betrokkene een "ernstige medische ziekte" heeft. Ze zou behandeling krijgen (zonder precisering) die niet voorhanden is in het land van herkomst;
- Medisch attest (02/11/2011) opgemaakt door dr. V, internist, waaruit blijkt dat betrokkene behandeld wordt voor een "ernstige chronische medische aandoening" waarvoor gespecialiseerde follow-up en medicatie" nodig is;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 14/05/2012) ingevuld door dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene een hiv-infectie heeft met huidige CD4-waarden van 390/pl. De huidige behandeling bestaat uit atazanavir (Reyataz®), ritonavir (Norvir®) en emtricitabine/tenofovir (Truvada®);
Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 28-jarige dame een hiv-infectie heeft waarvoor ze wordt behandeld met antiretrovirale middelen (atazanavir, ritonavir, emtricitabine en tenofovir). Ze heeft onder die behandeling een zeer goede immuniteit (CD4-waarde van 390/ul).

We weerhouden de antiretrovirale therapie, de CD4-bepaling en de opvolging door een internist als essentieel in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Togo

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Het nationaal plan van Togo voor de preventie en bestrijding van hiv-aids
http://www.remed.org/PROTOCOLE_ARV_AU_TOGO.pdf

(2) Informatie afkomstig van International SOS van 23/04/2012 met uniek referentienummer BMA 4047 Betreffende de antiretrovirale behandeling, uit (1) blijkt dat lopinavir/ritonavir (lopinavir als alternatief voor atazanavir) beschikbaar is in Togo. Verder blijkt uit dezelfde informatie dat tenofovir en lamivudine (als alternatief voor emtricitabine) beschikbaar zijn.

Uit (2) blijkt dat zowel een internist als CD4-bepaling beschikbaar zijn in Togo.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Togo

Er bestaat in Togo een nationaal beleid in verband met HIV/AIDS. Het gaat uit van het Ministerie van Gezondheidszorg. Dankzij dit beleid is de tenlasteneming van ARV-behandeling effectief in 26 van de 36 "gezondheidsdistricten" in het land en is het aantal volwassenen dat de nodige zorgen geniet in stijgende lijn, met een groter aandeel vrouwen dat behandeld wordt. Zowel de publieke als de private sector en de NGO's zijn hierbij betrokken.

Betrokkene legt geen bewijs van algemene arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Togo - het land waar zij tenslotte meer dan 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar, of voor (tijdelijke) financiële hulp."

Verzoekers merken onder meer op dat voorafgaandelijk de aanvraag tot verblijfsmachtiging en haar hernieuwingen toegekend werden aangezien het was vastgesteld dat verzoekster geen toegang kon hebben tot een adequate behandeling in haar herkomstland. Zij voeren aan dat niet afdoende wordt verduidelijkt waarom verweerder meerdere malen heeft besloten de verblijfstitel van verzoekster te vernieuwen om nu de verlenging te weigeren zonder dat de feitelijke en juridische situatie is veranderd. Verzoekers halen aan dat dit onvoldoende in de beslissing werd gemotiveerd. Ze voeren dienaangaande ook een manifeste appreciatiefout aan.

De Raad stelt vast uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 november 2012 dat verweerder nog steeds de aandoening van verzoekster, met name HIV-positiviteit, beschouwt als een aandoening waarvoor antiretrovirale therapie, de CD4-bepaling en de opvolging door een internist als essentieel worden weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste machtiging tot tijdelijk verblijf van 1 oktober 2009 werd gebaseerd op een advies van dokter D. van 18 augustus 2009 die tot de conclusie kwam dat geen

adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk was. Hij stelde in zijn verslag *“vergevorderde HIV-infectie, de follow-up en behandeling in Togo lijken mij niet adequaat”*.

Vervolgens werd deze aanvraag nog eens verlengd op 29 oktober 2010 en op 28 november 2011. In 2009 en 2010 werd als voorwaarde voor de verlenging gevraagd dat verzoekster een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve tewerkstelling of van arbeidsongeschiktheid kon voorleggen, alsook een recent medisch getuigschrift dat de therapietrouw bevestigde. In 2009 werd ook een geldig internationaal erkend reisdocument of paspoort gevraagd. Verzoekster voldeed aan haar medewerkingsplicht en legde de vereiste stukken voor. In de verblijfsverlenging van 28 november 2011 werd gecommuniceerd dat de verlenging zou afhankelijk zijn van een medische herevaluatie die schriftelijk zou gecommuniceerd worden.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd wel degelijk op 3 april 2012 door verweerder een aangetekende zending verstuurd naar verzoekster met de vraag het standaard medisch getuigschrift ingevuld over te maken wijzend op het belang alle pertinente medische stukken voor te leggen teneinde de arts-adviseur toe te laten en zo objectief en volledig mogelijk advies te verstrekken. Verzoekster heeft hieraan voldaan en in het thans bestreden advies van de ambtenaar-geneesheer wordt ook expliciet verwezen naar het door verzoekster bijgebrachte standaard medisch getuigschrift.

Zoals eerder gesteld, blijkt uit het thans bestreden advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ernst van de ziekte als reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit niet wordt betwist in die zin dat de arts-adviseur, in tegenstelling tot het advies van de arts van 18 augustus 2009, nu stelt dat de behandeling in Togo wel beschikbaar en toegankelijk is.

De Raad stelt vast dat de verweerder, op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of verzoekster nog steeds voldoet aan de omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het bijzonder is verweerder gemachtigd om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend gewijzigd zijn zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Uit het bovenstaande kan dus afgeleid worden dat verweerder uitgaat van een ingrijpende verbetering in de beschikbaarheid en toegankelijkheid voor HIV-patiënten waaruit kon geconcludeerd worden dat sedert het standpunt van 2009 nu wel tot een adequate behandelingsmogelijkheid voor verzoekster kon besloten worden. Verzoekers voeren echter aan dat er feitelijk en juridisch niets aan de situatie veranderd is, minstens dat omtrent die wijziging van standpunt aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid niet afdoende is gemotiveerd.

Uit het bestreden advies van 5 november 2012 van de ambtenaar-geneesheer moet vastgesteld worden dat zijn analyse aangaande de toegankelijkheid van de noodzakelijke opvolging gebaseerd is op één bron met name *“Ministère de la santé, Plan sectoriel de lutte contre le VIH/SIDA du Ministère de la santé 2009-2013”*. Het is echter opmerkelijk dat dit plan van het ministerie van Gezondheidszorg gepubliceerd is in december 2008 en niet meer betreft dan een actieplan voor de komende 5 jaren. Alle bronnen opgenomen in de bibliografie van dit plan dateren van 2008 of voorheen. Het komt de Raad bijgevolg tegenstrijdig over dat in het eerste advies van de ambtenaar-geneesheer Dr. D. van 18 augustus 2009 wordt gesteld dat de behandeling en follow-up in Togo niet adequaat zijn, dat bijgevolg verschillende jaren de voorlopige verblijfstitel werd verlengd door verweerder om in het thans bestreden advies van 5 november 2012 op basis van informatie van voorheen, namelijk december 2008, te besluiten tot *“dankzij dit beleid is de tenlasteneming van ARV-behandeling effectief in 26 van de 36 “gezondheidsdistricten” in het land en is het aantal volwassenen dat de nodige zorgen geniet in stijgende lijn, met een groter aandeel vrouwen dat behandeld wordt. Zowel de publieke als de private sector en de NGO’s zijn hierbij betrokken.”*

Op basis van dit advies motiveert verweerder in zijn bestreden beslissing: *“overwegende dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (...) waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. (...)”*.

De Raad begrijpt niet hoe een ministerieel actieplan gepubliceerd in december 2008, afdoende kan zijn teneinde een verandering van de omstandigheden, meer bepaald de toegang tot de noodzakelijke behandeling tussen 2009 en 2013, aan te tonen en volgt dan ook verzoekers waar zij stellen dat de bestreden beslissing niet toelaat om de redenering of de gedragswijze aangenomen door verweerder om de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging te weigeren, te begrijpen.

Indien verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing, 19 november 2012 besluit dat de behandeling toegankelijk is in het land van herkomst op basis van een bron van december 2008, die dateert van voor de eerste verblijfsmachtiging van 1 oktober 2009 die juist gebaseerd was op het gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst, dient hij dit nader te motiveren.

Ten overvloede merkt de Raad op dat wat betreft de beschikbaarheid van de behandeling de door verweerder in het advies geciteerde bron, nl. http://www.remed.org/PROTOCOLE_ARV_AU_TOGO.pdf ook een presentatie bevat die dateert van mei 2009, dus voorafgaandelijk aan de eerste tijdelijke machtiging van verblijf die werd toegekend op 1 oktober 2009. Het is eveneens onduidelijk hoe een presentatie van mei 2009 een verandering in de omstandigheden tussen 2009 en 2013 kan onderbouwen.

De motivering van de beslissing in rechte en in feite is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en is niet afdoende waardoor de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het KB 17 mei 2007 is geschonden.

Verzoekers hebben in de aangegeven mate een gegrond middel aangevoerd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het andere middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 waarbij de aanvraag om verlenging van de machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geweigerd wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU